

Imaórák

30.

Imádkozom, legyek vidám!

2023. február

...Minden talajban megterem
valamiféle virág.
Minden napnak van
valamilyen öröme.
Neveld rá a szemedet,
hogy meglássa azt.

Wass Albert: Vágy és öröm

Ajánlás:

A szentírásban sokszor találkozunk az öröm fogalmával, az öröm megélésére buzdítással. Az indok szinte mindig az Istenre, az Ő irgalmára, szabadítására, a megváltásra – végső soron az Isten emberek iránt megnyilvánuló szeretetére való utalás. A Teremtő szereti teremtményét, ezt sok ízben kinyilatkoztatta, bizonyította. Ha ezt felfogjuk, van okunk az igazi öröm megélésére.

Januári imaóránkon keresztény életvitelünkől forrásozó, belső békénkből fakadó örömről gondolkodunk, ezért imádkozunk.

Plébániai füzetek



Beköszöntő

Kedves Testvérek!

„*Ment-e a könyvek által a világ elébb?*” – kérdezi Vörösmarty. Mikor a szorozatunk 30. számát szerkesztettem, bennem is felvetődött ez a kérdés: ment-e a mi kis világunk – plébániánk hitélete – elébb, ezen füzetek hatása vajon megjelenik-e valamilyen szinten? Valamit bizonyára jelent, mert immár bő két éve az a 80 példány „elfogy” egy hónap alatt...

2020 novemberében, a covid szorításában indítottam az imaórák illetén publikálását, amikor ellehetetlenült minden közösségi program, templomba is félve jártunk. Korábban megtartott, de aktuális témájú imaórákkal jelentkeztem az akkori adventben. Ahogy enyhült a szorítás – 2021 júliusától – már az aktuálisan megtartott imaórák anyaga olvasható az egyes számokban.

Gyakran kapok pozitív visszajelzést – főleg az imaórán jelenlevőktől, ill. az utólagos hallgatóktól. Az „olvasók” is jelzik, egyik-másik szöveg mennyire megérintette őket.

Tudom, hogy szolgálatom csupán magvetés, a növekedést az Úr adja hozzá – kinek-kinek a nyitottsága szerint...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2023.01.20. - 23:20

2022. február



Imaóránkat a Mindszenty iskola aulájában tartottuk, plébánosunk nélkül.

Kedves Testvérek!

A héten zajlik az ökumenikus imahét, városunkban 7 napig minden este más-más templomban tartjuk az imaesteket. Plébánosunk, káplánunk épp az evangélikus gyülekezetben szolgálnak, így most nélkülöznünk kell őket. Nem így Mesterünket, aki mindig velünk van, mikor róla elmélkedünk, hálát adunk, imádkozunk. Mai imaóránk témája az öröm, mottónk pedig: Imádkozom, legyek vidám!

„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete.

A ti jószágotok legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel!

Semmiért se aggódjatek, hanem az imádság és könyörgés alkalmával mindenkor hálaadással vigyéte kéréseiteket az Isten elé;

és az Isten békessége, mely minden értelmet meghalad,

meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban!”

(Fil 4,4-7)

Sokszor hallottuk, olvastuk Szent Pál filippieknek írt buzdítását. Az evangélium szó maga is örömhírt jelent. Mikor erre az imaórára készültem, rákerestem az öröm szóra a Biblia elektronikus változatában – 477 találatot adott ki. Miért is ilyen fontos ez a fogalom a Bibliában, az életünkben?

Bizony, mindnyájan tapasztaljuk, mindennapi életünk tele van olyan történésekkel, fordulatokkal, helyzetekkel, találkozásokkal, melyek első megközelítésben, emberi szempontjainkból nézve inkább elszomorítóak, mintsem hogy örömet okoznának. A Szentírás – mind az Ószövetség, különösen is az Újszövetség mégis, még az említett, földi értelemben vett elszomorító dolgokat felemlítve is az örömről beszél. Gondoljunk csak a hegyi beszéd nyolc boldogságára. És itt meg is találhatjuk a megfejtést: az örömnél, a boldogságnál, a belső békénél valami mélyebb értelmezéséről van szó, ami túlmutat a felületi érzéseken, hangulatokon. – Egy internetről vett idézet:

„Az érzések nem konzerválhatók a földön. A föld nem mennyország! A földön a szándék tisztasága és a hűség a meglátott jóhoz a fontos! Ennek megéléséhez az öröm csupán adalék! Az örömet, a jó érzést ne tévesszétek össze a belső békével! A belső béke olyan tudatállapot, amely csak a mélyben van kapcsolatban az érzelmi állapottal. Ha egy ökölvívónak szétverik az arcát, de győzött, akkor nagyon boldognak érzi magát, annak ellenére, hogy a felszínen egyáltalán nem érzi jól magát.

De a világ minden kincséért sem mondana le erről a nem jól érzésről annak fejében, hogy vesztesnek hirdessék ki. A legbenső érzése tehát mégis csak jó! Így vagy te is! Benned élek, és érted élek benned!” – idézet vége.

Életünk Krisztusban van elrejtve, Krisztus titokzatos testének, az Egyháznak tagjai, sejtjei vagyunk. Tudjuk tehát hova tartozunk és hova tartunk. Ez az alapja belső békénknek, még ha a felszínen viharok tépáznak is bennünket.

Ma este erről a mélyebb örömről, ennek felszínen is megtapasztalható vonatkozásairól és értelmezéséről gondolkodunk. Keressük az összefüggéseket a felszín és a mélyebb rétegek közt.

Azt már az elején leszögezhetjük tehát, hogy igazi örömünk, boldogságunk forrását Istennél kell keresnünk. Őt kihagyva az életünkből – sötétben bolyongunk. Az Ő közelében pedig megérezzük ezt. Valami belső békét, megnyugvást. Nála letehetjük problémáinkat, nehézségeinket, – és megköszönhetjük azt a témérdek jót, amit életünkben kaptunk. Most is az Ő közelében, az Ő nevében, az Ő keresésében vagyunk itt együtt, és akkor is, amikor a templomban – és elbeszélgetünk Vele. Énekeljünk!

Uram, jó nekünk itt lenni a Te szent hajlékodban.

Veled egyesülhet lelkünk itt az oltártitokban.

Értünk dobog itt szent szíved, mely bűnünkben is szeret,

Uram, jó nekünk itt lenni, hőn szeretni itt lehet.

Uram, jó nekünk itt lenni, hol kegyelmed várva vár,

Hová mindig visszatérünk, szíved mindig nyitva áll.

Bármily messze tévelyedtünk, nagy irgalmad ránk talál,

Uram, jó nekünk itt lenni, hol szívünk nyugtot talál.

Uram, jó nekünk itt lenni, érdemünk bár oly kevés,

Könnyű lesz itt életterhünk, és édes a szenvedés.

Szívünket ha megérinti szent kegyelmed balzsama,

Uram, jó nekünk itt lenni, nem hagyunk el már soha!

Érzéseink kiülnek az arcunkra, sőt talán állandósul, rögzül is lelki világunk, érzésvilágunk a tekintetünkön. Egy számunkra ismeretlen ember arca már első látásra is sokat mond. A mosoly, a derű tükröződése arcunkon sokat elárulhat belső világunkról.

Mácz István: Mosoly az arcodon – Uram?

Emberarccal rámnéző Isten, Uram, Jézus Krisztus,
valakire is mosolyogtál, míg a földön jártál?
Nem ír róla az Evangélium. Az apokrif irodalom sem tesz említést.
Kétezer év művészetében sem találunk márványba vésett,
vászonra vagy falra festett képeiden mosolyt.
Ikonok aranyában komoly Isten vagy.
Uram, arcodon volt mosoly?
Másképpen kérdezem: lehetett élned úgy igazi emberi életet, hogy ne
mosolyogtál volna?

Mosoly nélkül mondhattad:

„Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket”,
és amikor megáldottad őket, nem mosolyogtál, Uram?
A halálból fölébresztett Leány és a föltámasztott Naimi Ifjú mit láthatott
arcodon, ha nem mosolyt?

Mosoly nélkül mondhattad:

„Én vagyok a jó pásztor.”
„Tanuljatok tőlem, mert szelíd és alázatos szívű vagyok.”
A halálra ítélt asszonyra követ nem emeltek, miután vádlói bűnét porba
írtad, vajon hogyan néztél az Asszonyra, hogy a kínhalál rettegése elmúljon
szívéből, és megértse hozzá intézett szavaidat: „Én sem ítélek el. Menj, de
többé ne vétkezzél.”

Vajon nem a szeretet mosolya erősítette arcodon ígéretedet:

„Örülni fog a szívetek, és örömtöket senki nem veszi el...”
A szív melegsége mellett a mosoly szépsége kellett, hogy higgyék:
„Barátaimnak mondalak titeket.”

Főpapi imádban kéred az Atyát: „Örömöm teljesen az övék legyen.”
A lélek mosolya, az öröm ne látszott volna mosolyban arcodon?

Uram, kétezer éves, örök Jézus, új évezredünkben kell, hogy a kozmosz
Krisztusaként ismerjünk és imádjunk.

De amint más évszázadban szíved után sóhajtott az ember, – és te
megmutattad Szentséges Szívedet, most kérlek, könyörgök, ARCOD
MOSOLYÁT ragyogtasd felénk. Add örömet szavaidban, mosolyodban,
hogy teljes legyen örömünk: mosolyunk Tőled kapott örömével
visszamosolyoghassunk rád, Uram, Istenem.

Az előbb említett 477 találatból csak néhányat említ itt Mácz István, mikor egy-egy jelenetre utal Jézussal kapcsolatban. Ebből az eszme-futtatásból az is kiderül, hogy a mosoly nagyon fontos emberi gesztus, amivel szavak nélkül is arról biztosítjuk a másikat, hogy figyelek rád, fontos vagy nekem, örülök neked, elfogadlak, szeretlek – sőt, megbocsátok, kiengesztelődök veled. Érdeemes ezt a mentalitást eltanulni, gyakorolni. Erre buzdít Szent II. János Pál pápánk is.

Szent II. János Pál: Mosolyod

Mosolyod, mely szívből fakad,
Aranyozza be arcodat!
Mosolyod nem kerül pénzbe,
Mégis sokat ér testvéred szemében.
Gazdagítja azt, aki kapja,
S nem lesz szegényebb az sem, aki adja.
Pillanatig tart csupán,
De örök nyomot hagy maga után.
Senki sem oly gazdag,
Hogy nélkülözni tudná,
És senki sem oly szegény,
Hogy meg ne érdemelné.
Az igaz barátság látható jele,
Hintsd be a világot egészen vele.
Mosolyod: nyugalom a megfáradottnak,
Bátorság a csüggedőnek,
Vigasztalás a szomorkodónak.
Mosolyod értékes, nagyon nagy jó,
De semmiért meg nem vásárolható.
Kölcsönözni nem lehet, ellopni sem,
Mert csak abban a percben van értéke,
Amelyben arcodon megjelen.
És ha ezután olyannal találkozol,
Aki nem sugározza a várt mosolyt,
Légy nagylelkű, s a magadét add,
Mert senkinek sincs nagyobb szüksége mosolyra,
Mint annak, aki azt másnak adni nem tudja.

Hányszor mi magunk is rászorulnánk testvéreink mosolygó arcára. Bizony, ilyenkor nem is könnyű: de nekünk kell/kellene – magunk és mások számára is tanúságot tennünk belső derűnkéről, vagyis a hitünkéről, Jézusról. Ez bizony nehéz lecke. Az Úrba kapaszkodás nélkül ez nemigen megy. Lermontov így vallott az ima erejéről:

Ha sorsom néha megtapas
s bú fogja szívem át,
elmondok egy csodálatos
igéjű mély imát.

Megnyugtató, áldott varázs
árad belőle rám,
s gyógyít a szent vigasztalás,
míg mondogatja szám.

S egyszerre nem fáj semmi sem,
gond és bú nem sebez,
sírok, hiszek s nehéz szívem
oly könnyű, könnyű lesz.

Ezt a belső békét, derűt gyakorolnunk kell, tanulgatnunk kell a nálunk mélyebb hitű, bölcsebb testvéreinktől, a szentektől, végső soron Jézustól. E tanulás lényeges eleme tehát, hogy ezért imádkozzunk, ahogy Lermontov is ajánlotta.

Áprily Lajos: Imádkozom: legyek vidám

Én Istenem, legyek vidám,
hogy házamat vidítani tudjam.
Mosolyogjak, ha bánthanak
és senkire se haragudjam.

Tudom, sokat bűvölt a gyász,
a hollós téli bút daloltam.
A bátrakkal hadd mondok el:
panaszkodtam, mert balga voltam.

Arcom ne lássa senkisémet
bánkódni gondon és hiányon.
Legyen szelíd vasárnapom,
ha mosolyog a kisleányom.

Én Istenem, legyek vidám,
ujjongjon újra puszta lelkem,
mint rég, mikor falum felett
az első forrásvízre leltem.

Én Istenem, legyek vidám,
ma minden gondot tűzre vessek.
Nyújtsam ki kincstelen kezem
s szegényen is nagyon szeressemek.

Ködökbe csillanó sugár,
víg fecskeszó bolond viharban,
tudatlan gyermekhang legyek
a jajgató világzavarban.

Ezt a mentalitást magunkévá téve mondjuk együtt közös imánkat:

Uram, Te öltözteted lelkünket a Te kimondhatatlan világosságodba. A hitnek, a reménységnek, a szeretetnek, az örömnél, a békének, a jó szándéknak, a jóságnak, a világosság és az élet minden áldásának és kifejezhetetlen biztonságának köntösébe. Mert amint Te magad vagy a szeretet, az öröm, a béke, a jóság, legyen ilyenné a Te akaratodból az új ember is a Te kegyelmed által! Ámen.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, mit jelent Isten irányunkba megnyilvánuló szeretete. Szavainkkal, mondatainkkal csak dadogni tudunk erről. Körülírjuk, körüljárjuk és csodálkozva, meghatódva, hálával állunk e hatalmas titok előtt, hogy az Úr mindig szeretete mosolyával tekint ránk:

Bódás János: Valamit nem értek

Régóta ismerlek már Istenem,
S egyre halkulnak bennem a „miért”-ek.
De homályos elmém bárhogya derül is,
valamit most sem értek.

Tudom, szeretted minden művedet,
mert minden műved nagyszerű, remek.
Szeretted a virágot, hisz színében
a mennynek színei tündökölnék.

Szeretted a csillagot: tiszta, fényes.
A követ is: ház lesz, véd, menhelyet ad;
a harmatot, a forrást: makulátlan,
s mert szótlánul terem, a fűvet, s a fát.

Az állatot, mert törvényed szerint él,
s mint az ember, testvérbe nem harap;
a szitakötőt, fecskét, sast, galambot,
méhet és minden zümmögő bogarat,

Mik a szivárvány száz színét ragyogják,
s hímporuk, pelyhük, tolluk lágy, puha;
szeretted a gyermeket, mert arcán
az ártatlanság égi mosolya.

Szép minden műved, hát hogyan szeretnéd,
Gyönyörködés benne, mind, mind értem ezt!
De engem, aki szégyenedre válok,
ezt nem értem, hogy engem miért szeretsz?!

Erre a kérdésünkre Isten maga a válasz, mert Isten a szeretet. Ezt kiérdekelni nem tudjuk, ez az Ő ingyenes ajándéka. Mikor ebből elkapunk, megértünk valamit, köszönet, hálaima, háladal fakad fel belőlünk. Énekeljünk!

*Jézus életem, erőm, békém, Jézus társam, örömöm.
Benned bízom, Te vagy az Úr, már nincs mit félnem, mert bennem élsz,
már nincs mit félnem, mert bennem élsz!*

Örömünknek nagy ellensége, tönkretévője a félelem, az aggodás, a bizonytalanság – ebből manapság mindannyiunknak kijut. Nem tudjuk a jövőt, és sok dolog mérgezi testünket, lelkünket. Sokszor mi magunk! Természetesen földi életünk nem diadalmenet és csupa ünnep. Az Istenhez vezető út keskeny, megpróbáltatások is vannak benne. De azt mindig tudnunk kell, szem előtt kell tartanunk, hogy csak ez az út vezet hozzá. Így kell értelmezni, értékelné a nehézségeket, a szenvedéseket is, mert ezek egyben lehetőségek életünk értelmének átgondolására, és a lelki fejlődésre. Ha jól értelmezzük, ezek Jézushoz vezetnek, mert amint Ő mondta: *Én vagyok az út, az igazság, az élet. Senki sem juthat az Atyához csak én általam.*

Barbara Ryberg: Miért aggódik?

Vezet - nemcsak évről-évre.
Segít - nemcsak napról-napra.
Megvéd lépésről lépésre.
Utam híven igazgatja.

Boldogan várom tanácsát
pillanatról pillanatra.
Aki ma annyi áldást ad,
holnap újra rámhullatja.

Nem szövök távol terveket.
Csak ezt a percet ismerem.
„Menj, amerre fényem vezet!”
- szól az Úr, az én Istenem.

Mért küszködjek, mért aggódik?
Isten Fiát adta nekem.
Ura ő mának, holnapnak.
Áldd és segít idejében.

Egyetlen szót emelek ki az elhangzottakból, az utolsót: *idejében*. Isten időszámítása más, mint a miénk. Mivel Ő a szeretet, Ő tudja, mikor és milyen körülmények szükségesek számunkra, hogy a végcélunk, azaz önmaga fele terelgesse minket. És Ő azt szeretné, ha szabad akaratunkkal mi magunk keresnénk Őt – örömben és bánatban is. Örömünk alapja tehát a megélt, megtapasztalt szeretet. „*Te nemcsak olyan forrás vagy, amelyik engedi magát megtalálni. Te az a forrás vagy, amelyik maga indul el megkeresni a szomjazókat.*” mondta Sören Kierkegaard.

A következő vers az örömszerzéshez ajánl módszert, ami bárki által megvalósítható:

Bódás János: Elveszíthetetlen öröm

Nem igaz, hogy az élet rút, kegyetlen,
sok öröme van, elveszíthetetlen.

Van öröm, amely mindörökre tart,
nem árt neki se szó, se tűz, se kard,
se fagy, se szélvész, átok vagy nyomor,
mitől a világ oly sokszor komor.

Van öröm, amely soha nem apad,
s ez az öröm: add másoknak magad!

Míg élsz, magadat mindig adhatod.
Adj szót, vigaszt, ha van - falatot,
derűt, tudást, vagy békülő kezét,
mindez Tiéd! Vesd másba s nézheted,
hogy nő vetésed, hozva dús kalászt,
s meggazdagítva lelked asztalát.
Csoda történik: minél többet adsz,
Te magad annál gazdagabb maradsz.

Örömünknek másik ellensége lehet vágyakozásunk, mégpedig azon vágyaink, melyek nem igazi értékek felé vonzanak, túlzottan e világhoz láncolnak. Természetesen tudjuk, hogy sok mindenre szükségünk van e földi létben, hiszen testben élünk. De ezeket ne tegyük Isten helyébe. *Nézzétek a mezők liliomait* – ismerjük Jézus idevágó példabeszédét.

Wass Albert: Vágy és öröm

Minden vágyadnak eleget tenni:
ez az emberi élet
legnagyobb művészete.
Akinek sikerül, az boldog.
Ehhez azonban fontos,
hogy kevés vágyad legyen.

A vágy az emberi lélek
növényzete.
Gyökere van, szára,
és csúcán időnként
kivirágzik az öröm.
Minden gyökérnek
az a célja,
hogy virágot hozzon.
Azonban a jó kertész
gondosan ügyel
kertjének növényzetére.
Csak olyan növényt enged
meghonosulni benne,
melynek virágai szépek
és illatosak.

Vagy melyek
kellemes ízű gyümölcsöket
teremnek. Dudvát, gyomot
nem tűr meg maga körül.

Olyan növények
gyökerét sem ülteti el,
melyek fejlődéséhez a
kert fekvése és éghajlata
nem alkalmas.
Melyeknek kivirágzásához
esélye nem lehet.
Így tesz az okos és jó kertész...

Légy tehát okos és jó kertésze
a lelkednek.

Örvendj a hóvirágnak,
az ibolyának és a búzavirágnak.
Az erdő csöndjének.
Ha egyedül vagy: annak,
hogy egyedül lehetsz.
Ha nem vagy egyedül:
annak, hogy nem kell
egyedül légy. Vágyódj arra,
amit a holnap hoz,
és örvendj annak, ami ma van.

Minden talajban megterem
valamiféle virág.
Minden napnak van
valamilyen öröme.
Neveld rá a szemedet,
hogy meglássa azt.

Imaórákon többször előkerült ez a gondolat, az önnevelés: életünk felszínéről, peremvidékeinkről a mélyebb rétegekbe való leásás, ahol igazi énünkkel és az Istennel is találkozhatunk. Neveljük hát a szemünket, fülünket, a lelkünket a megfelelő látásmódra! Legyünk hát okos és jó kertészei a lelkünknek. És fedelkezzünk néha önmagunkba, teremtetségünk tudatába, Isten szeretetébe. Énekeljünk:

Áldalak, jó Uram, teljes szívemből. Hirdetem majd csodás tetteid és énekelek rólad.

Áldalak, jó Uram, teljes szívemből. Boldoggá tesz, hogy hozzád tartozom, Alleluja!

Tanka János: Tavaszodik

Köszönöm neked ezt a percet,
én Istenem, hogy víg vagyok,
hogy hó olvad a lágy barázdán,
a mogyoró is bomlik sárgán,
s az égből azúr-illatok

felhője csap szívem tavába
s vitorláit ezernyi cél
hajrázó hittel újra bontja;
mint türelmetlen fészlő bodza
melegszen napod fényinél,

és azt hiszem, magamba mentem
szent önzéssel mind a napod:
mert valami pótolhatatlant,
valami nagyot, halhatatlant
kell tenni most míg fény ragyog;
mintha egy boldog titkot várnék -
lám olyan régen állok itt:
nem is tudom már mit akartam,
csak simogatom szent zavarban
az árva bodza ágait...

A teremtett világ szépségére, nagyszerűségére, még a tudósok által is alig érthető szervezettségére való rácsodálkozás sokunkat közelebb visz az Istenhez. Csak sajnos az ember kapzsi, mohó, irigy. Az ősbűn, a rosszra hajló természet, a szabad akarat félreértelmezése miatt bizony sok szépségre, örömmre süket és vak a ma embere. Elisabeth Lobber írja:

„Az igazán nagy dolgok az apró rezdülésekben érhetők tetten. Mennyivel szegényebb a tenger végtelen felszíne, ha nem fodrozzák hullámok, mennyivel egyhangúbb a kék ég, ha nem csipkézik apró felhők, és milyen halott az erdő is, ha a fák ágain nem fészkelnek madarak, a fűben nem nyüzsögnek parányi bogarak. Ilyen a lélek is: ha nem figyelünk az alig észrevehető, apró örömökre, az élet szépségének legjavát veszthetjük el.”

Reményik Sándor: Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon

És tűz nyelje el Sodomát.

A mindennap kicsiny csodái

Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezed a szívedre,

Hallgasd, figyelj hogy mit dobog,

Ez a finom kis kalapálás

Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,

Nézd a szürke kis ezüstpontokat:

Nem csoda-e, hogy árva lelked

Feljük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékod, hogy fut előled,

Hogy nő, hogy törpül el veled.

Nem csoda ez? S hogy tükröződni

Látod a vízben az eget.

Ne várj nagy dolgot életedbe,

Kis hópelyhek az örömök,

Szítáló, halk szírom-csodák:

Rajtuk át Isten szól: jövök.

Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert útjuk napfényes lesz. Gyökössy Endre boldogmondásait sokszor felidéztem már – most csak ezt a sort idéztem. Istenre, hitünkre alapozott önnevelésünk segít, hogy életünk minden szakaszában megtaláljuk ezt a mélyebb örömet, a derüt, a belső békét. És ha mi ezt próbáljuk megélni, ez átragad környezetünkre, mieinkre is. Mentalitásunk lesz a tanúságtételünk alapja, így lehetünk Jézus örömhírének apostolai. Szent II. János Pál pápa szavaival imádkozunk ezért:

Ó, élet Ura, add meg, hogy életünk minden szakaszát ajándékként értékeljük, mert telve van további ígéretekkel.

Szeretettel valósítsd meg ránk vonatkozó akaratedat azáltal, hogy minden nap irgalmas karjaidba veszel minket.

És ha eljő a végső „átmenet” pillanata, add, hogy derűs szívvel induljunk, nem sajnálva azt, amit magunk mögött hagyunk, hiszen ha a hosszú keresés után Veled találkozhatunk, újra megtalálunk minden igazi értéket, amit itt a földön megismerhettünk. Akkor újra találkozhatunk azokkal, akik előttünk távoztak el a hit és a remény jelében. Ámen.

A mai világ embere sokféle csábításnak, kihívásnak, megvezetésnek lehet a foglya. Nehéz eligazodni a ránk zúduló információáradatban. A zajtengerből nehéz kihallani Isten halk szavát, üzenetét. Pedig jelen van Egyházunk tanítása, karizmatikus személyek megnyilatkozásai, életpéldája által, és még számtalan módon, amiről ma este is szót ejtettünk. Ha nem figyelünk, ha nem keresünk, elmegy mellettünk. Azután csodálkozunk, hogy megint rossz lóra tettünk, rossz vonatra szálltunk. Minél később vesszük észre, annál messzebből kell majd visszatalálnunk. Figyeljünk az örömhírré, fedezzük fel végre, hogy nekünk, rólunk szól. Legyünk mi magunk ennek az örömmek, örömhírnék a hordozói.

Szabó Lőrinc: Gyermek és bolond

Ki elég bátor hinni, hogy
szükség van a gondolatára?
szépségre, jóra, ideálra?
Csak aki gyermek és bolond.

Nagy a világ s láttuk elégszer:
szépség s igazság ritka vágy,
győz a tömeg s a butaság,
ahogy a tömegben a kényszer.

Mi mégis csak nézünk magunkba,
bár reménytelen ez a munka:
– „Így szebb lesz!” – szól bennünk a gyermek.

S szól a bolond: – „Más ki segítsen?
Tékozlom magam és teremtek,
magam kedvére, mint az Isten.”

Én ezt a mentalitást, a gyermek és a bolond bölcsességét kívánom
mindenkinek az előttünk álló esztendőre!
Teréz anya imájával fejezzük be mai imaóránkat.

***Uram, neked nincs szemed,
vedd az enyémet, hogy meglássam a bajt és
igazágtalanságot!
Uram, neked nincs kezed,
vedd hát az enyémet, hogy vele sok jót tehessek!
Neked nincsen lábad, vedd hát az enyémet,
hogy a szegényekhez, a szomorkodókhoz menjek velem!
Uram, neked nincs szád,
vedd hát az enyémet, hogy hirdessem a szabadságot, amit Te
hoztál nekünk!
Mi vagyunk az egyetlen biblia, melyet mindenki olvashat,
engedd, hogy jó hír legyek mindazok számára,
akik az élet útján találkoznak velem! Ámen.***

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!



„Túl szomorú a ti arcotok...” Gandhi szava ezen kijelentés, mely éles kritika számunkra. Ugyancsak ő mondja: „Már rég keresztények volnánk, ha ti nem volnátok. Krisztus tetszik, de az, ahogy ti követitek, az nem.”

Valóban, az evangélium felteszi a kérdést, vajon örömhír-e számomra az Örömhír? Látszik-e rajtam, hogy az Örömhír hordozója vagyok? Áthatja-e ez az életemet? Miért öröm számomra a Krisztussal való kapcsolat, egyáltalán van-e örömöm benne?

Manapság mintha egymástól elszakítva látnánk azt, ami összetartozik: „divat” az öröm Isten nélkül – illetve az Isten öröm nélkül...

Homília részlet

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda